

כל המשפחה מחוברת סביב הדף של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 135 / פרשת וישלח תשפ"ה

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ד יעקב שמשון מלובלין זיע"א
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף קסז.

"אזל כתב ביה וי"ו ושויה ואחי"

הגמרא השבוע מספרת על שלשה אחים: ראובן, שמעון ו'אחי'. ראובן ושמעון מכרו את חלקם בירושת אביהם למאן דהו וכך כתבו בשטר: "חלק ראובן ושמעון אחי [האחים] בארמית] מכור לפלוני". הקונה הנכלולי הוסיף בתוך השטר את האות ו', ומעתה נכתב בשטר: "חלק ראובן ושמעון ואחי מכור לפלוני". כלומר: חלקם של כל שלשת האחים, ראובן שמעון ואחי, נמכרו לאותו פלוני. בחכמתו חשף אביו את הרמאות והציל את חלקו של אחי האח

יכולים אנו ללמוד מכך עד כמה עלינו להזהר מלהאמין לסיפורי לשון הרע המתהלכים, די בשינוי קל מהעובדות כדי שמשמעות הסיפור תשתנה לחלוטין.

בעירייה נפוצה השמועה: "בן הרב גנב ספר תורה!", הרב ששב ממסעו, מיהר לברר את מקור השמועה; "פייביש" - אמרו לו, ופייביש גילה: "כך סיפר לי ליפא". ליפא הכחיש חלקית: "אמרתי שגנב ספר לא ספר תורה..."; "ומי סיפר לך?" - חקר הרב, "מוקל" - הייתה התשובה, "אתה סיפרת שבני גנב ספר" שאל הרב את מוטל, "מה פתאום?" השיב מוטל בנחרצות "אמרתי שאת האמרה שאמר בדרשה הוא גנב מאיזה ספר..."

איך זה קשור אלינו?

שמענו סיפור אודות פלוני מ"מקור ראשון", "מעד ראיה", אין בזה כדי לדון אותו לכף חובה, אם נברר, לרוב נמצא שאין קשר בין העובדות ל'סיפורים'

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קסו.

"המעון הזה אם אלין הלילה עד שיהו בדינרין"

אשה יולדת או זבה שנטהרת וחפצה לאכול קדשים, עליה להביא לקרבן זוג תורים או בני יונה [זוג כזה מכונה 'קן'], בגמרא השבוע מסופר שריבוי הנשים החייבות הביא את מוכרי הקינים להעלות את מחירים עד דינר זהב לקן. בכדי לעצור את הפקעת המחיר הורה רבי שמעון בן גמליאל הוראה מחודשת: אשה שילדה כמה פעמים, די לה בקן אחד כדי לאכול בקדשים. כאשר עוד ועוד נשים המתינו מלהביא את קינן, קרס המחיר עד לאחד חלקי מאה מהמחיר המופקע

ניצול מצוקה או צורך הכרחי של אדם כדי להרויח על גביו, אינו רק מעשה לא נאה, יש בו משום אכזריות והוא אסור.

בעיר דר'צ'ין התאגדו סוחרי הדגים להעלות את מחיר הדגים לשבת, רב העיר, רבי יחזקאל פייבל, הורה: מעתה ואילך אסור לאכול דגים, גם לא בשבת! הסוחרים שהבינו כי הרחיקו לכת, מיהרו להתחנן לרב שיבטל את האיסור והבטיחו להחזיר את המחיר לקדמותו. הרב לא מיהר להיעתר, מחשש פן ישובו הסוחרים לכסלם, ובצאתם הבהיר להם: "שימו לב, כל עוד האיסור בתוקפו, גם אתם ומשפחתכם אסורים באכילת דגים..."

איך זה קשור אלינו?

אדם זקוק מאיתנו לחפץ או שירות דחוף כלשהו, אין זו סיבה לנצלו או לסחטו, אדרבה, נעזור לו להשיג את מבוקשו בקלות

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קסו.

"פריטי דדהבא לא עבדי אינשי"

שטר שהיה כתוב בו שפלוני חייב לפלוני עשרה 'מטבעות' זהב, מבלי שפורט בו סוג המטבע, צריך הלווה לשלם עשרה דינרי זהב למלווה. ומדוע לא פרוטות? משום שאין עושים פרוטות מזהב -קובעת הגמרא השבוע - מטבע הזהב הקטן ביותר הוא דינר

זהב ופרוטות הם 'תרת' דסתר'. מי שעסוק בעניינים גדולים, 'אין לו ראש' לעניינים קטנים. גם העוסק בעסקי-נצח, בתורה ובמצוות - טבעי שישקיע פחות זמן לענייני עוה"ז: מה הייתה רמת הנופש? למה לשכן מכונית נוצצת יותר...? הוא לא חושב על זה. הוא עסוק בדברים חשובים יותר

סטיב, מנכ"ל החברה, ישב במשרד וראשו מוטא קדימה, פלגי זיעה ניגרו מפניו למרות המזגן שפעל במלוא העצמה, הוא עיין בחוזה שציפה לחתימתו; חברה פלונית מעוניינת בהתקשרות עסקית למספר שנים, העסקה אמורה להזניק את החברה קדימה "כוס קפה בבקשה" - פלט אל ג'ים העוזר: "כמה סוכר?" שאל ג'ים, לא נשמעה תגובה. "כמה כפיות סוכר?" ניסה העובד בקול גבוה יותר, "מה?" הגיב סטיב מהורהר; "כמה כפיות סוכר אתה רוצה בקפה?" חזר ג'ים על השאלה, הפעם הגיב סטיב ברוגזה: "כמה שאתה רוצה, אפשר לא להפריע בבקשה?..."

איך זה קשור אלינו?

אנו עסוקים בחיי נצח, גם בחיי שעה, אך אנו נותנים לכל אחד מהם את מקומם וחשיבותם הראוי להם..

